

З вечірніх дум

Янка Купала

Янка Купала (Іван Домінікович Луцевич)

З вечірніх дум

Перекладач: Микола Зеров

Як погасне зорі пурпурове крило
І простелеться тьма по цілій Білорусі,
Хтось шепоче: "Іди",— я піду за село
І в полях під похилим хрестом залишуся.

Оповитий у чар посмеркових годин,
Прислухаюсь, як шепчуться доли і гори,
І замисленим оком — самотен, один —
Пролітаю у тьмі неосяжні простори.

І журба моя гине в спокої святім,
Що здіймається з випаром срібно-вечірнім,
Аж до неба, що маком мигтить золотим,
До вогнів золотих у наметі безмірнім.

Далечінь мовчазна мовить слово своє,
Вона з шелестів ночі вінок заплітає,
Землю славить вона, пісню з небом снує,
І душа моя рветься в ту пісню безкраю

Про земного життя небувалу красу,
Про ті сяйва, що долю голублять наземну,
Про розвіяну гніту людського грозу —
Чую звістку пророчу — святу і таємну,

Коли житом наш лан вигинався і спів,
Коли весело ратай на сонце дивився,
Голос ночі і зір виливав я у спів...
Ах, було те, як я ще на світ не родився!